

MARIJA KRTINIĆ VECKOV

NAGRADA LAZA K. LAZAREVIĆ, 2021.

USPOMENA IZ SOKOBANJE

Kancer. Šta rade ljudi kad shvate da umiru, kad nestane i ona poslednja nada da će se nešto rešiti, da će operacija pomoći, da će se pojaviti neki novi lek ili neki novi doktor, specijalista, koji zna nešto više od ostalih, neka lekovita travka od koje će praviti čaj za imunitet, antioksidant... dobra je borovnica, još je bolja aronija, ali je gorka pa teško ide niz grlo... Kad postane jasno da više neće ni da vas zadrže u bolnici jer samo zauzimate krevet, za takve kao što ste vi više nema mesta, za beznadežne slučajeve, iako vi i dalje gajite nadu, zalivate je kao cveće na terasi u vreme letnje suše, dva puta na dan, i ujutru i uveče, ne sme u podne jer sunce svu vodu odmah ispije. Sunce. Nada najbolje greje dušu, ljudi bez nade sede na terasi i greju se suncem, samo kad nije oblačno, kad ne pada sneg, i ne duva vetar, onda ni Sunce ne može da zagreje bolno telo...

Kuća je konačno prazna. Otkako su saznali da imam rak materice, muž i deca me nikada ne ostavljaju samu. Možda se plaše da ću u takvim trenucima pročitati svoju medicinsku dokumentaciju i otkriti da mi se bliži skora smrt, da ću prerezati sebi vene ne bih li sprečila nadolazeću bol i završiti sve mnogo ranije. Kao da već ne znam da umirem. Operacijom su mi izvadili matericu ali kancer se proširio, osećam ga u sebi, izjeda druge organe, kreće se po mom stomaku kao mračna sena i odbrojava dane, sate i minute, dok me ne bude zaposeo celu. Nije mi potrebna nikakva lekarska dijagnoza da bih bila svesna da, ko zna koliko već dugo, nešto opasno živi u meni i polako me ubija, iznutra. Možda se stvarno samo brinu da će mi se nešto dogoditi, da ću se iscrpljena i premorena onesvestiti, da neće biti nikog tu pored mene da mi pomogne ako nezgodno padnem i povredim se. Videla sam im strah na licima, svakog dana postaje sve dominantniji u njihovim grimasama. Plaše se moje smrti, čak i više od mene.

S mukom sam ubedila muža da ode do prodavnice, dok su nam sinovi na poslu. Obećala sam mu da neću ustajati. Pa ipak čim je izašao na vrata, krenula sam iz kreveta. Vučem nogu pred nogom, držeći se za stomak, i laganim koracima stižem do kuhinje. Uzimam prljavu emajliranu džezvu iz sudopere prepune neopranog posuđa, ovlaš je plaknem i napunim toplom vodom, a zatim je stavljam na šporet.